

**MÚSICA DE
CAMBRA**

28 D'ABRIL / 2021

SALA 2 ORIOL MARTORELL

**LA MORT
I LA DONZELLA**

**QUATUOR HANSON
I QUATUOR AROD**

PROGRAMA DE MÀ

FRANZ SCHUBERT
(Viena 1797 - 1828)

QUARTET DE CORDA N. 14 EN RE MENOR
“LA MORT I LA DONZELLA”, D 810

(1824) - 40

- I. Allegro
- II. Andante con moto
- III. Scherzo. Allegro molto - Trio
- IV. Presto - Prestissimo

PAUSA 15'

BERNAT VIVANCOS
(Barcelona, 1973)

RITUAL PER A DOBLE QUARTET DE
CORDA

(2022) - Estrena mundial, encàrrec de L'Auditori - 35

- I. Introit
- II. Choral
- III. Oratio
- IV. Litany
- VII. Sacrilège

QUATUOR HANSON

Anton Hanson i Jules Dussap, violins / **Gabrielle Lafait**, viola / **Simon Dechambre**, violoncel

QUATUOR AROD

Jordan Victoria i Alexandre Vu, violins / **Tanguy Parisot**, viola / **Jérémy Garbarg**, violoncel

COMENTARI

per **Ana García Urcola**

La vida del jove Schubert que compon el quartet *La mort i la donzella* el 1824 té més ombres que llums. Si bé ha signat un contracte amb el seu editor que li permet viure dels seus quaderns de lieder, no aconsegueix estrenar les seves òperes. A més, des del 1823 té la malaltia que el portarà a la tomba tan sols cinc anys més tard.

L'any 1817 Schubert va compondre el lied que dona nom al quartet i suposa una doble inspiració: d'una banda, el tema de la mort, subjecte de les variacions que constitueixen l'errant del segon moviment; de l'altra, la tonalitat de re menor, de color eminentment fúnebre, que és la dels altres tres moviments. Curiosament, el segon moviment adopta la tonalitat de sol menor, que remet a un altre lied terrible en què la mort triomfa sense apel·lació: *El rey de los alisos*. El domini de la fatalitat s'anuncia des de la primera cèl·lula rítmica de l'atlegro inicial, com a evocació del temor de la donzella cap al seu destí. Pugna i exasperació presideixen aquest moviment: fins i tot els dos temes lluiten per imposar-se i els instruments arriben a un punt de tensió màxima per resoldre's en un *pianissimo* absolutament opressiu. L'errant constitueix un resum perfecte d'aquesta relació tan peculiar de Schubert amb el final que tenia tan a prop: pànic, dolor i acceptació serena en un lluminós i devastador mode major. Els dos últims moviments suposen un intent en va de fugida i una dansa macabra, respectivament, en què el remolí mortal ens arrossega sense respir ni misericòrdia.

Aliè a les coses adaptables, a les modes i les tendències, Bernat Vivancos ha escollit per a *Ritual I* la formació absolutament inusual de doble quartet. Mitjançant una escriptura d'una depuració de línies extrema que no permet mai la confusió amb un octet, els dos quartets dialoguen, s'uneixen, es combinen i, fins i tot, s'oposen de múltiples formes. Si podem rastrejar trets modals de la nostra tradició coral més decantada, també ens projectem al futur amb un espectre harmònic i uns recursos instrumentals decididament contemporanis. Vivancos ens remet als rituals eterns de la vida i la naturalesa, sense adscripció religiosa determinada, però amb una forta crida a la comunitat de cadascú amb el seu entorn. Destaquem com a nexes comuns amb Schubert aquesta inspiració en la naturalesa, entesa com a ancoratge en les arrels, però també com a terreny privilegiat d'exploració sonora. A causa de la seva extensió, no s'interpretaran els vuit moviments que componen l'obra.

PRINCIPALS MITJANS PATROCINADORS

LA VANGUARDIA

**CATALUNYA
RÀDIO**